

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.V.35.189/2021/7.

A tanács tagjai: Dr. Darák Péter tanácselnök

Dr. Demjén Péter előadó bíró

Dr. Márton Gizella bíró

A felperes: felperes

(cím1.

A felperes képviselője: dr. Asztalos Dóra Ügyvédi Iroda

(eljáró ügyvéd dr. Asztalos Dóra; cím2 7. szám)

Az alperes: Nemzeti Adó-és Vámhivatal Központi Irányítás

(cím3)

Az alperes képviselője: dr. Simó Balázs kamarai jogtanácsos

A per tárgya: adóvégrehajtásban előterjesztett végrehajtási kifogás tárgyában hozott közigazgatási végzés ellen indított közigazgatási per

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Pécsi Törvényszék 2020. december 17. napján kelt 1.K.701.653/2020/13. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Pécsi Törvényszék 1.K.701.653/2020/13. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 63.500 (azaz hatvanháromezer-ötszáz) forint felülvizsgálati perköltséget.

A felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú adóhatóság a felperessel szemben 15.629.725 Ft összegű - a 1842300235 iktatószámú jogerős adóhatósági határozaton alapuló - adótartozás behajtása végett 2012. április 23-án kezdeményezett végrehajtási eljárást. Az elsőfokú adóhatóság a felperes P. utca 18. szám alatti székhelyén 2020. július 22. napján foglalás céljából megjelent. A végrehajtók a helyszínen felvett 2484509456 számú jegyzőkönyvben rögzítették, hogy az adott címen található ingatlan osztatlan közös tulajdonban lévő iroda, ahol a felperesi társaság szívésségi használó. A jegyzőkönyv szerint a felperes tárgyi eszközzel, követeléssel nem rendelkezik, így foglalásra nem került sor. Tartalmazza a jegyzőkönyv a helyszínen jelen lévő törvényes képviselő, B.T. nyilatkozatát is, amely szerint a felperesi társaság tartozásáról tudomással bír, de azt kifizetni nem tudja és nem is akarja. Hivatkozott a társaság folyamatban lévő bírósági eljárásaira is, illetve arra, hogy a végrehajtás elévült.

[2] A felperes törvényes képviselője 2020. július 28. napján előterjesztett beadványában a sérelmezett intézkedést a 2020. július 22. napján megtett eljárási cselekményben, a foglalás foganatosításában jelölte meg, az intézkedést kérte megsemmisíteni és kérte a végrehajtási eljárás megszüntetését. Kérelme jogalapjaként az adóhatóság által foganatosítható végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLIII. törvény (a továbbiakban: Avt.) 24. § (1)

bekezdését jelölte meg. A beadványban részletezte, hogy álláspontja szerint milyen okból évült el a végrehajthatóság. Az elévülés napját 2017.12.31. napjában jelölte meg.

[3] A NAV Fellebbviteli Igazgatósága, mint elsőfokú hatóság a végrehajtó 2484509456 iktatószámú jegyzőkönyvben rögzített helyszíni eljárását helybenhagyta. Határozatában vizsgálta az elévülés kérdését és e körben rögzítette a tényeket, amelyek alapján megállapította, hogy az adós 2012. április 23-i esedékességű adótartozásának alap elévülési idejét (2017.06.30.) a végrehajtás felfüggesztésének, szünetelésének időtartama 1452 nappal hosszabbította meg, így az elévülés várható dátuma 2021.06.22. Az adós egyéb végrehajtás alá vont tartozásai vonatkozásában is az elévülés legkorábbi időpontja 2020.10.10. Ezért megállapította, hogy a helyszíni eljárás foganatosítása során a végrehajtó a vonatkozó rendelkezések betartásával járt el, az adós végrehajtás alá vont tartozásai pedig a helyszíni eljárás időpontjában nem évültek el, ezért a helyszíni eljárás foganatosítása nem volt jogsértő.

[4] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes az elsőfokú hatóság végzését helybenhagyta. Rögzítette, hogy a jogorvoslati eljárás tárgya a 2020. július 22. napján foganatosított helyszíni eljárás jogszerűségének megítélése volt. Hivatkozott az Avt. 29. § (1) és (3) bekezdéseire, 40. § (1) bekezdés a) pontjára, az Avt. 3. §-a alapján alkalmazandó bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 35. § (1) bekezdésére, az Avt. 8. § (1) és (2) bekezdésére, valamint (3) bekezdésére. Rögzítette az elévülés szempontjából jelentőséggel bíró tényeket, majd megindokolta a végrehajtás elévülésével kapcsolatos azon álláspontját, amely szerint az elévülés nem következett be. E körben hivatkozott az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: régi Art.) 160. §-ának elévülési szabályaira. Ez alapján rögzítette, hogy a végrehajtási kifogással érintett helyszíni eljárás időpontjában 2020. július 22. napján az adósnak elévült tartozása nem állt fenn, ezért jogszerűen intézkedhetett az elsőfokú adóhatóság a tartozás behajtása iránt.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[5] A felperes keresetében az alperes véglegessé vált végzésének megváltoztatását kérte azzal, hogy a bíróság a felperes eredeti kérelmének megfelelően a végrehajtási kifogásnak adjon helyt, a végrehajtási eljárást szüntesse meg, a 2020. július 22-ei intézkedést pedig semmisítse meg. Kérelme alapjaként annak megállapítását is kérte, hogy a végrehajtás tárgya szerinti követelés elévült.

[6] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Fenntartotta a végleges végzésben foglalt jogi álláspontját az elévüléssel kapcsolatban.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság az alperes véglegessé vált végzését az elsőfokú végzésre kiterjedően - a közlésre visszamenőleges hatállyal - megsemmisítette és az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására és új végzés meghozatalára kötelezte. Az Avt. 24. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozással kifejtette, hogy tartalma szerint a felperes nem a 2020. július 22. napján megtartott eljárási cselekmény, azaz a foglalás foganatosítása, mint intézkedés elleni végrehajtási kifogást terjesztett elő, mivel azzal összefüggésben nem volt egyetlen egy kifogása sem és amúgy is abban merült ki az intézkedés, hogy a végrehajtók megjelentek a felperes székhelyén és megállapították, hogy lefoglalható vagyontárgy nincs.

[8] Az Avt. 18. § (1) bekezdés d) pontja alapján a végrehajtási eljárás megszüntetéséről szóló végzést az adóhatóság hivatalból is köteles meghozni, de nincs akadálya, hogy az adós terjesszen elő kérelmet. A jelen ügyben egyértelműen megállapítható, hogy a felperes, mint adós nem magát a konkrét foglalási intézkedést tette kifogás tárgyává, hanem az egész végrehajtási eljárásnak a megindítását, amelyről állítása szerint ugyan volt tudomása, de ténylegesen akkor szembesült a végrehajtással, amikor foglalás céljából a két végrehajtó megjelent a felperes székhelyén. Mivel nem jelölte meg, hogy a két végrehajtó mely intézkedését, vagy intézkedése elmulasztását és miért tartja jogszabálysértőnek, ezért tartalma szerint nem lehetett volna az eredménytelen foglalás, mint végrehajtási cselekménnyel szembeni végrehajtási kifogásnak tekinteni a kérelmét. Akkor járt volna el helyesen az elsőfokú adóhatóság, amennyiben azt a végrehajtási eljárás megszüntetése iránti kérelemnek tekinti, és ekként is bírálja el.

[9] A végrehajtási kifogással összefüggésben ugyanis a végrehajtás megszüntetéséről dönteni nem lehet, az Avt. 24. §-a alapján a végrehajtási eljárásban kifogásolt konkrét intézkedés megváltoztatására vagy megsemmisítésére kerülhet csak sor. Mivel a megelőző eljárás során lényeges szabályt sértett az elsőfokú adóhatóság, amikor tévesen azonosította a felperes beadványát végrehajtási kifogásnak, ezen jogsérelem a perben nem orvosolható, ezért a közléssel visszamenőleges hatállyal megsemmisítette az adóhatóság végzéseit.

[10] Az új eljárásra előírta, hogy az elsőfokú adóhatóságnak a felperes végrehajtás megszüntetése iránti kérelméről kell állást foglalnia, melynek során abból kell kiindulni, hogy az Avt. annak 127. § (1) bekezdése értelmében 2018. január 1. napján lépett hatályba. A 128. § (1) bekezdés értelmében pedig az Avt.-t a (2) bekezdésben foglalt kivétellel a hatályba lépésekor folyamatban lévő végrehajtási eljárásokra is alkalmazni kell, a (2) bekezdés szerint az Avt.-t pedig nem kell alkalmazni a 2017. december 31-ig foganatosított végrehajtási cselekmények ellen benyújtott jogorvoslati kérelmek elbírálása során. A megismételt eljárás során már nem juthat arra a következtetésre az elsőfokú adóhatóság, hogy az elévülés kérdésében az Avt. és a régi Art. végrehajtás elévülésére vonatkozó szabályait egyszerre alkalmazza. Állást kell foglalni abban, hogy melyik törvény elévülési szabályai irányadóak.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[11] Az alperes felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú bíróság jogerős ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Az elsőfokú bíróság ítélete az ügy érdemi elbírálására kihatóan jogszabálysértő, mert az alperesi végzés tartalmával részben ellentétes megállapítást rögzített, nem vonta értékelési körébe az első és másodfokú végzések alapját képező okirati bizonyítékokat és ezek mellőzésének indoka sem állapítható meg a jogerős ítéletből. Az elsőfokú bíróság ítélete sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017.évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) és (2) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, illetve 346. § (4) és (5) bekezdését. Az Avt. 40. § (1) bekezdése szerinti helyszíni eljárás, mint végrehajtói intézkedés jogszerűségét, illetve adós jogainak védelmét számos törvényben rögzített garanciális elem biztosítja. Ezek sérelme esetén az Avt. 24. § (1) bekezdése alapján lehetőség volt jogorvoslati kérelem, végrehajtási kifogás előterjesztésére.

[12] Az elsőfokú adóhatóság a felperes ügyvezetőjének a foglalási jegyzőkönyvben foglalt nyilatkozatát nem az eredménytelen foglalás, mint végrehajtói intézkedés, hanem a foglalás céljából foganatosított helyszíni eljárással, mint kényszerintézkedéssel szembeni jogorvoslati kérelemnek minősítette. Az, hogy végrehajtási cselekményre nem került sor, nem zárja ki annak lehetőség, hogy a helyszíni eljárás, mint önálló végrehajtói intézkedés kapcsán a számára biztosított jogvédelemmel éljen az adózó. A végrehajtási kifogás tárgya tehát a végrehajtó által foganatosított helyszíni eljárás volt. Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást iratellenesen rögzítette, mert az első és másodfokú végzés tárgya a helyszíni eljárással szembeni végrehajtási kifogás volt, nem pedig az ítéletben megjelölt foglalás foganatosítása, illetve eredménytelen foglalás, mint végrehajtási cselekmény. Az elsőfokú ítélet az Avt. 24. § (1) bekezdése kapcsán nem a helyszíni eljárás foganatosításának időpontjában hatályos szövegét idézi. Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltakat megsértve az adóhatóság által megállapított tényállás értékelésekor nem mérlegelte a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat, így a foglalási jegyzőkönyvet, amelyből egyértelműen megállapítható, hogy az ügyvezető nyilatkozata kifejezetten a „jelen eljárási cselekményre” azaz a helyszíni eljárásra irányult. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyva mindezt, téves következtetésre jutott és e körben ki kell emelni, hogy a felperes a nyilatkozatát maga kérte egyben végrehajtási kifogásnak tekinteni. A helyszíni eljárás jogszabálysértő voltának indokául az Avt. 24. § (2) bekezdése alapján a folyamatban lévő bírósági eljárásokat, illetve a tartozás elévülését jelölte meg.

[13] A 2021. július 28-án előterjesztett beadványában, illetve a fellebbezésében a 2020. július 22-i eljárást sérelmezve kérte a végrehajtási eljárás megszüntetését is. Miután a másodfokú adóhatóság, valamint az alperes is a végzéseikben arról tájékoztatták a felperest, hogy elévülés nem következett be, a kérelem tárgyában további intézkedés megtétele nem volt indokolt. Az adóhatóság vizsgálta az elévülést és megállapította, hogy a helyszíni eljárás foganatosításakor a tartozás elévülése nem következett be, amit az első és másodfokú végzés indokolási része tartalmaz is. Az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékok tekintetében iratellenesen rögzítette az ítéleti tényállást, továbbá nem értékelte a felperes ügyvezetőjének a foglalás jegyzőkönyvben foglalt határozott kérelmét és kizárólag a 2020. július 28. napján előterjesztett kérelmet vette alapul. Ezért a rendelkezésre álló valamennyi okirati bizonyíték, valamint ezek okszerű értékelése az ítéletben elmaradt.

[14] Sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet [4] pontjában az elsőfokú adóhatóságként a Nemzeti Adó és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság szerepel, a [18] pont pedig az elsőfokú adóhatóságot kötelezi arra, hogy az elévülési kifogásról állást foglaljon, holott a 485/2015. (XII.29.) Kormányrendelet 12. §-a, valamint 11. § a) pontja alapján megállapítható, hogy a végrehajtási eljárás lefolytatására, illetve az annak során benyújtott adózói kérelmek pl. a végrehajtási eljárás megszüntetése iránti kérelem elbírálására első fokon a megyei igazgatóságok rendelkeznek hatáskörrel, ezzel szemben a jogorvoslati kérelem (végrehajtási kifogás) elbírálására a fellebbviteli igazgatóság rendelkezik hatáskörrel. Az elsőfokú bíróság tehát nem vette figyelembe az irányadó hatásköri és illetékességi szabályokat és a megismételt eljárásra adott utasítása végrehajthatatlan.

[15] Kifogásolta az elsőfokú ítélet [19] pontjában foglaltakat is, mivel az alperesi végzés a végrehajtási jog elévülése vonatkozásában nem azt mondta ki, hogy egyszerre és egyidejűleg kell alkalmazni az Art. és a Vht. szabályait, hanem azt vezette le, hogy az adott években, mely rendelkezés volt hatályban, melyek alapján a tartozások elévülését vizsgálni kell.

[16] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását kérte. Szerinte az elévülés kérdésében való adóhatósági döntés előfeltétele a végrehajtási cselekmény jogszerűsége kérdésében való állásfoglalásnak. Az elévülés kérdésében az adóhatóság a mai napig nem foglalt állást.

A Kúria döntése és jogi indokai

[17] A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

[18] A Kp. 120. § (5) bekezdésére figyelemmel a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt. A Kúria azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a törvényesen megállapított tényállásból helytálló jogkövetkeztetésre jutott.

[19] A Kúria már több határozatában (Kfv.I.35.226/2020/9. számú végzés, Kfv.I.35.225/2020/8. számú ítélet) kifejtette, hogy miként határozható meg jogszerűen a közigazgatási per tárgyául szolgáló alperesi végzés meghozatalához vezető kérelem tartalma, és annak függvényében milyen eljárási szabályokat kellett követni az elsőfokú bíróságnak.

[20] Az Avt. 28. § (1) bekezdése alapján önálló fellebbezésnek van helye a) az adóhatóság végrehajtási eljárása során e törvény vagy a Vht. alapján hozott, b) a végrehajtási kifogás előterjesztési határidejének elmulasztása miatt benyújtott igazolási kérelmet elutasító, c) a végrehajtási kifogást visszautasító és d) a végrehajtási kifogást elbíráló végzés ellen. Az Avt. ezen szabálya – még ha csupán a jogorvoslattal támadható döntéseket is sorolja fel – egyértelműen tükrözi azt, hogy az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokban nem csupán a végrehajtási kifogások, hanem az a) pont szerinti más beadványok is eredményezhetnek az adóhatóság számára döntéshozatali kötelezettséget. Az, hogy az adott beadványt végrehajtási kifogásnak, vagy egyéb kérelemnek kell-e tekinteni, az Avt. szabályainak alkalmazásával kell meghatározni.

[21] Az Avt. 24. § szerinti végrehajtási kifogásnak csak az a beadvány tekinthető, amely az adóhatóság, illetve az önálló bírósági végrehajtó foganatosított törvénysértő intézkedését vagy intézkedésének elmulasztását támadja. Minden más, az adóhatóság végrehajtási eljárását érintő beadványt az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air.) 46. § (1) bekezdése szabályát alkalmazva tartalma szerint az Avt. adott intézményének alkalmazását érintő kérelemként kell elbírálni.

[22] Az adós azon beadványait, amelyek nem a hitelezőt megillető eredmény eléréséhez szükséges eljárási cselekményeket, hanem magát az eljárást érintik, nem az Avt. 24. § szerinti végrehajtási kifogásként, hanem a beadvány tartalma szerinti kérelemként kell elbírálni: pl. végrehajtási eljárás felfüggesztése, megszüntetése, megszűnésének megállapítása, fizetési kedvezmény iránti kérelem.

[23] A jelen ügyben az elsőfokú bíróság helytállóan ismerte fel, hogy a felperes nem a 2020. július 22. napján megtartott eljárási cselekmény, azaz a foglalás foganatosítása, mint intézkedés elleni végrehajtási kifogás törvénysértő mivoltára hivatkozott figyelemmel arra, hogy foglalásra nem is került sor, illetve az általa 2020. július 22. napján szóban előadott, valamint a 2020. július 28-án elektronikus úton előterjesztett beadványában a végrehajtói intézkedéssel összefüggésben egyetlen kifogása sem volt. Nem a végrehajtók törvénysértő intézkedését kifogásolta, vagyis nem magát a konkrét foglalási intézkedést tette kifogás tárgyává, hanem a végrehajtási eljárásnak a létét kifogásolta, hiszen azt állította, hogy a végrehajtás alapjául szolgáló követelés végrehajthatósága elévült, azaz elévülési kifogást terjesztett elő.

[24] Ezért az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy akkor járt volna el helyesen az elsőfokú adóhatóság, ha a felperes kérelmét az Avt. 18. § (1) bekezdés d) pontjára figyelemmel végrehajtási eljárás megszüntetése iránti kérelemnek tekinti és azt ekként is bírálja el. Az adóhatóság tehát az ügy érdemére is kiható lényeges eljárásjogi jogszabálysértést követett el, amikor a felperes beadványát nem tartalma szerint azonosította és bírálta el. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a végrehajtási kifogással összefüggésben a végrehajtás megszüntetéséről dönteni nem lehet, mivel az Avt. 24. § értelmében a folyamatban lévő végrehajtási eljárásban kifogásolt konkrét intézkedés megváltoztatására vagy megsemmisítésére kerülhet ekkor csak sor. Az adóhatóság

végzéseinek indokolása ennek ellenére a végrehajtás megszüntetésével kapcsolatban tartalmazza az adóhatóság által lényegesnek tartott és megállapított tényeket és az alapul szolgáló követelés végrehajthatóságának elévülésével kapcsolatban megállapításokat tesz a végrehajtási kifogást elbíráló végzésben.

[25] Tette ezt az adóhatóság annak ellenére, hogy maga is arra hivatkozott felülvizsgálati kérelmében, hogy a NAV szerveinek hatásköréről és illetékességéről szóló 485/2015. (XII.29.) Kormányrendelet 12. §-a, 11. § a) pontja, valamint az Avt. 26. § (2) bekezdése alapján a végrehajtási eljárás lefolytatására, illetve az annak során benyújtott adózói kérelmek (pl. végrehajtási eljárás megszüntetése iránti kérelem) elbírálására első fokon a megyei igazgatóságok rendelkeznek hatáskörrel, míg ezzel szemben a jogorvoslati kérelem (pl. végrehajtási kifogás) elbírálására a fellebbviteli igazgatóság rendelkezik hatáskörrel. Az adóhatóság helytelen álláspontja következtében tehát végrehajtási kifogás jogszerűségét elbíráló végzésében a végrehajtás alapját képező követelés végrehajthatóságának elévülését érintő érdemi megállapításokat tett az eljárására vonatkozó hatásköri és illetékességi szabályok figyelmen kívül hagyásával.

[26] Az elsőfokú bíróság ítéletének a megismételt eljárásra adott utasítása körében a Kúria hangsúlyozza, hogy a fentiekben hivatkozott jogszabályok szerint arra hatáskörrel és illetékességgel rendelkező adóhatósági szervnek kell elbírálnia, ami az elsőfokú bíróság ítéletéből egyértelműen nem vezethető le és állapítható meg. Ezért a Kúria a kifejtett indokok alapján a jogerős ítéletet a Kp. 121. § (2) bekezdését alkalmazva, az elsőfokú bíróság jogerős ítélete indokolásának azzal a pontosításával tartotta hatályában fenn, hogy az új eljárás lefolytatására és új végzés meghozatalára a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező elsőfokú adóhatóság köteles.

[27] A megismételt eljárásra vonatkozó azon iránymutatás vonatkozásában, hogy az elévülés kérdésében az Avt. és a régi Art.-nak a végrehajtás elévülésére vonatkozó szabályai egyszerre, egyidejűleg történő alkalmazási kötelezettségére a megismételt eljárás során nem juthat az adóhatóság, a Kúria megállapítja, hogy az idő előtti, ezért azt mellőzi, miután a hatáskörrel rendelkező illetékes közigazgatási szerv a végrehajtási jog elévüléséről még nem hozott határozatot.

A döntés elvi tartalma

[28] *A kérelmeket tartalmuk szerint kell elbírálni. Azt, hogy az adott beadványt végrehajtási kifogásnak vagy egyéb kérelemnek kell-e tekinteni, az Avt. szabályainak alkalmazásával kell meghatározni.*

Záró rész

[29] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[30] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték – az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján megillető személyes illetékmentességre figyelemmel – a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 102. § (6) bekezdésének megfelelően az állam terhén marad.

[31] A pervesztes alperes köteles a felperesnek a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdésére tekintettel felülvizsgálati perköltséget fizetni, melynek összegét a Kúria a felperes által előterjesztett költségjegyzékben foglaltakhoz képest a kifejtett munkával arányban álló összegre csökkentette.

[32] Az ítélettel szembeni felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2021. december 09.

Dr. Darák Péter s.k.

a tanács elnöke

Dr. Demjén Péter s.k.

előadó bíró

Dr. Márton Gizella s.k.

bíró